

Mažeikių „Ventos“ progimnazijos

6e klasės mokinys

Aivaras Aleknavičius

55 - ojo Pasaulinės pašto sąjungos (PPS) tarptautinio jaunimo epistolinio rašinio konkursui (2026)

„Parašykite laišką draugui, kodėl skaitmeniniame pasaulyje svarbus žmogiškasis ryšys“ (793 žodžiai)

Mokinių ruošė Mažeikių „Ventos“ progimnazijos
lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja metodininkė Aldona Pociuvienė

Mažeikiai

2026 m.

TARPTAUTINIO JAUNIMO EPISTOLINIO RAŠINIO KONKURSO
SAVIVALDYBĖS ETAPAS

**„Parašykite laišką draugui, kodėl skaitmeniniame pasaulyje svarbus
žmogiškasis ryšys“**

Žemė
2148 metai

Sveikas, mano drauge iš praeities!

Jeigu skaitai šį laišką, vadinasi, mūsų bandymas susisiekti su praeitimi pavyko. Rašau Tau iš ateities – iš pasaulio, kuriame technologijos pasiekė neįtikėtinų aukštumų. Aš – jaunas mokslininkas, priklausantis tyrimų grupei „Ž. Ž. P. A.“ („Žmogaus ir Žemės praeitis ir ateitis“). Mūsų tikslas – užmegzti ryšį su praeitimi ir papasakoti apie pasaulį, kuriame nebeliko tikrojo žmogiškojo artumo.

Nesvarbu, kas Tu esi – mokyklą lankantis jaunuolis, subrendęs žmogus, atsakingai dirbantis savo darbą, ar anūkais besidžiaugiantis senelis ar močiutė, – drįstu vadinti Tave savo draugu. Galbūt tai keista, tačiau galiu viską paprastai paaiškinti. Noriu turėti artimą žmogų iš praeities, nes praeities nuotrupos – Šukės, skaudžiai žeidžiančios ir kartu tokios šviesios, – mano atmintyje vis dar gyvos. Šukė – tai praeities prisiminimas, aprašytas italų rašytojos Beatričės Mazini romane „Miško vaikai“. Po išgalvotos planetos sprogimo išgyvenę vaikai neprisimena savo ankstesnio gyvenimo. Tik keistuolio Tomo pašamonėje nuolat išskylantys vaizdiniai išskiria jį iš Gumule gyvenančių vaikų ir padeda jam tobulėti – skaityti pasakų knygą, tapti vadu ir pamėginti pasipriešinti sistemai. Toks esu ir aš. Nors nežinau, po kokios katastrofos, technologijų šuolio ar gal nepavykusio bandymo atsidūriau ateityje, jaučiu savo galvoje Šukes. Todėl noriu susigrąžinti tai, ką praradau – žmogišką šilumą ir artumą. Tikriausiai norėtum paklausti, kodėl dabar, kai viską suprantu, nemėginu pakeisti savosios dabarties? Liūdna, bet tiesa tokia, kad praeities susigrąžinti nebegalime – tai neįmanoma. Galime tik bandyti perspėti jus, kad nekartotumėte mūsų klaidų.

Viskas, kas iš praeities man liko, – tai prisiminimai. Jie padeda nepalūžti dabartiniame bejausmiame pasaulyje ir tikėti ateitimi. Prisimenu vasarą. Aš žaidžiu smėlio dėžėje daugiabučių kvartalo kieme. Vieną akimirką užsinoriu gerti ir grįžtu namo. Skambinu į buto duris, tačiau jas atidaro nepažįstama moteris. Pravirkstu, nes nesuprantu, kur dingo mano namai – pasirodo, supainiojau laiptines. Laimei, viskas baigiasi gerai: nepažįstamoji padeda man surasti tikruosius namus. Prisimenu, koks buvau laimingas, kai apkabinau mamą. Kitas prisiminimas – apie močiutę. Tą žiemos rytą iš jos kaimo į mokyklą turėjau važiuoti autobusu. Lauke siautė pūga, tokia stipri, kad buvo sunku žiūrėti tiesiai į kelią – vėjo ir sniego gūšiai užimdavo kvapą. Iki stotelės netoli, kelias ėjo pamiške. Močiutė išleido mane tik tada, kai įtikinau, kad kelią tikrai žinau ir saugiai nueisiu. Vis dėlto ji negalėjo nurimti: man išėjus iš namų, slapčia visą kelią sekė iš paskos. Kad pūga buvo tokia smarki, supratau tik vėliau iš jos pasakojimo. Pasak močiutės,

baltame sniego sūkuryje atrodžiau kaip mažas juodas kamuoliukas – tai pradingstantis, tai vėl pasirodantis. Po pamokų mane namo parvežė tėtis. Tą dieną ypač aiškiai pajutau, kokia svarbi man yra artimųjų meilė ir rūpestis. O kur dar pirmosios pasakų knygos, kurias mama skaitydavo man ir vyresnei seseriai, pirmieji eilėraščiai, kurių ji kantriai mokė atmintinai?.. Šie paprasti, bet šviesūs momentai šiandien mano atmintyje spindi kaip brangiausios Šukės, primenančios, kokia svarbi yra šeima. Mama, tėtis, sesuo, močiutė – žmonės, kurių meilė ir rūpestis mane saugo kasdien.

Negaliu Tau, mielas drauge, nepapasakoti ir apie dar vieną, mano širdį džiuginantį prisiminimą. Jis apie mergaitę iš mano mokyklos. Mes abu lankėme dailės būrelį. Netrukus pajutau, kad ji supranta mano kūrybą. Galėjau jai pasakoti apie savo kuriamą fantastinių pasakojimų ir iliustracijų knygą, apie vaizduotėje gimstančias būtybes ir pasaulius, o ji kantriai ir su susidomėjimu klausydavosi. Jai buvo įdomios mano istorijos, o man patiko jos piešiniai. Tas nuostabus jausmas, kad radai sielos draugą, su kuriuo gali dalytis mintimis ir svajonėmis nebijodamas būti nesuprastas, lydi mane iki šiol. Jeigu galėčiau bent akimircai sugrįžti į jūsų laiką, pirmiausia apkabinčiau žmogų, o ne paliesčiau ekraną.

Dabar aš – mokslininkas, atliekantis įvairius tyrimus. Neseniai mūsų kosminė ekspedicija atrado naują planetą – Trejandėją. Labiausiai nustebino jos gyventojai. Iš pažiūros jie panašūs į mus, tačiau bendrauja kitaip: mintis ir jausmus perduoda per galvose augančias keistas ataugas – spinaksalus. Stebėdamas juos supratau, kad net toks, atrodytų, neįprastas bendravimo būdas išsaugo tai, ko mes jau beveik netekome – tikrą artumą. Mano dabartinė kasdienybė neatsiejama nuo skaitmeninės erdvės: joje dirbame, mokomės, bendraujame ir net švenčiame. Tačiau ekranai neleidžia pajusti kito žmogaus nuotaikos, išgirsti nuoširdaus juoko ar padrąsinančio balso. Nors nuolat esame prisijungę prie bendro tinklo ir apsupti tūkstančių vartotojų, jaučiamės vieniši. Suprantu – nei pažangiausios technologijos, nei jokie spinaksalai nepakeis gyvo žmogaus buvimo šalia ir nuoširdaus pokalbio. Netgi jei neprisimename visų žmonių, su kuriais kadaise bendravome, jų nuoširdūs, širdį gydantys žodžiai mūsų atmintyje išlieka ilgam. Noriu, kad šią paprastą, bet svarbią tiesą suprastum ir Tu, mano drauge.

Žinau, kad Tavo, mano laiško skaitytojau, pasaulyje žmonės taip pat dažnai renkasi susirašinėjimą kaip pagrindinę bendravimo formą. Tai kelia nerimą. Todėl norėčiau, kad mano papasakota istorija būtų priminimas, jog net ir technologijų pasaulyje tikrąją laimę gali suteikti tik nuoširdus žmogaus ryšys su žmogumi. Kam visi išradimai ir technikos stebuklai, jeigu jie nesuteikia džiaugsmo ir nekuria gėrio? Juk tikrasis žmogaus tikslas Žemėje – būti laimingam ir tą laimę kurti kartu su kitais.

Tikiuosi, kad mūsu tyrimu grupēs „Ž. Ž. P. A.“ žinutē pasieks jūsu širdis – jūs dar
galite pakeisti ateitī.

Su viltimi ir tikējimu
tavo draugas iš ateities